

MISPLAATST VERWIJFT

In het jongste nummer van het „Mededelingenblad” is een redactioneel „pleidooi” opgenomen „om voor de practicus meer publicaties ten gerieve van de praktijk te verkrijgen”¹⁾. De schrijver betreurt het dat alle stijging van het gehalte der bijdragen komt voor rekening van de wetenschappelijke fundering, waarbij voorlichting omtrent de praktische toepassingen en de toepasbaarheid op stiefmoederlijke wijze worden verwaarloosd.

Volgens het betoog zijn het vooral opstellen, werkwijzen en aanbevelingen, zuiver op de dagelijkse praktijk gericht, waaraan behoefte bestaat en in welk opzicht het Tijdschrift voor Tandheelkunde „teleur stelt”.

Het is een ietwat zonderlinge figuur dat de Redactie van het „Mededelingenblad” gemeend heeft openlijk desiderata naar voren te moeten brengen, met betrekking tot de inhoud van een, als wij het zo mogen zeggen: bevriend periodiek, waarvan de betreffende leiding zich niet, althans niet voldoende bewust zou zijn van wat er leeft onder de tandartsen en zij acht blijkbaar de tijd gekomen deze leiding publiekelijk in gebreke te stellen.

Het „Mededelingenblad” moge de verzekering worden gegeven dat de redactie van het T. v. T. evengoed als wie ook de behoefte kent van een zeker niet onaanzienlijke groep onder deszelfs lezers, wier belangstelling in de eerste plaats uitgaat naar op de praktijk toegespitste opstellen en mededelingen. Het streven is dan ook bij voortduring op mogelijke bevrediging te dien aanzien gericht en in diverse redactionele beschouwingen werd hiervan bij herhaling getuigd. Maar met het telkens vaststellen van deze wenselijkheid is men er niet. De begeerde opstellen en een praktische wenkenrubriek moeten worden geschreven, resp. gevoed en daar wringt het nu juist.

Het Tijdschrift is door de jaren heen de getrouwe afspiegeling geweest van hetgeen de gedachten der professie heeft bezig gehouden

¹⁾ „Ter Overdenking” Maart 1951 blz. 102.

en de besten ervan heeft bewogen aan hun kennis, inzicht en zienswijze in geschrifte uitdrukking te geven. Deze afspiegeling pretendeert het ook heden ten dage te zijn en zij wordt, gelijk overal elders, bepaald door het kader van medewerkers, dat bereid en bekwaam is om zijn kennis aan het papier toe te vertrouwen.

De Redactie meent dat, voor wat aangaat het wetenschappelijk deel van de inhoud, deze gelijke tred heeft gehouden met de gestadige vooruitgang die de tandheelkunde doormaakt. Dat daarbij wel publicaties voorkomen, waarvoor niet iedere lezer voldoende belangstelling en fundamenteel inzicht ter adequate waardering kan opbrengen, behoeft geen verwondering te baren, dit doet zich in elk als wetenschappelijk bedoelde periodieke uitgave voor. Het elck wat wils rechtvaardigt echter de opname. Maar zoals gezegd, ook de meer praktisch-geïnteresseerden hebben recht op tegemoetkoming aan hun speciale voorkeur. Edoch, de bijdragen voor hun rubriek moeten eveneens geschreven worden door niet minder daartoe competente medewerkers. Ook deze copie stelt eisen aan vorm en inhoud, waarvoor blijkens de ervaring de in aanmerking komende auteurs terugdeinzen, dan wel zich onvoldoende toegelust betonen. Duidelijker gezegd: die medewerkers zijn er blijkbaar niet en van de redactie kan bezwaarlijk worden verwacht dat zij, hoe dan ook, de gewenste bijdragen uit het niet te voorschijn tovert dan wel deze zelf produceert. De leiding van een periodiek kan niet alles en uit de verzuchting van de Redactie van het „Mededelingenblad”, dat zij gaarne zou zien dat „de sociale problemen in wat minder populaire vorm zouden worden gegoten” blijkt duidelijk dat zij het ook niet in haar macht heeft om aan de inhoud van het Maatschappij-orgaan het door haar gewenste aspect te geven. En dan rijst vanzelf de vraag: waarom verlangt zij in het openbaar van het T. v. T. iets wanneer zij zelf op eigen terrein achter moet blijven bij de gestelde normen? Wij hebben deze ingebrekestelling ten aanzien van wensenswaardige rubrieken niet nodig, noch om ons de ogen te openen, noch om tot aanvulling of verbetering te worden aangespoord. Wij zijn ook op het bedoelde gebied sinds jaren diligent, getuige o.a. de „Vragenbus”, die door opdroging van de aangeboorde bron helaas weer moest worden geliquideerd.

En ten slotte kan een orgaan voor een overwegend op praktische toepassing gericht vak in druk niet alles geven wat voor de practicus van nut zou kunnen zijn. Er bestaan waardevolle technische kwesties die zich in de vorm van een publicatie niet met succes laten behandelen en waar met andere communicatiemiddelen (demonstratie b.v.) moet worden gewerkt om deze tot juist begrip en

toepassing te brengen. Nog afgezien van de wel buitengewoon kostbare illustratie-verzorging die dit zou vereisen.

Wanneer verderop in het betoog blijkt dat de Redactie van het „Mededelingenblad” een uitbreiding van haar werkingsfeer over het gebied der prophylaxe en van de therapeutische techniek in de sociale sector van ons vak voor ogen zweeft, (welke dan toch weer op wetenschappelijke grondslagen berusten) dan vrezen wij dat bevreemding van deze ambitie in het Maatschappij-orgaan tot een gevaarlijke versnippering van mogelijk potentiële krachten op dit terrein zou leiden, waarmede het tandheekkundig tijdschriftwezen in ons land zeker niet zou zijn gebaat.

Red.